

Ærø Kommune
Statene 2
5970 Ærøskøbing

Dato: 02-10-2017

Henvendelse vedrørende garantiprovision

X har den 28. april 2013 rettet henvendelse til den daværende Statsforvaltningen Syddanmark vedrørende Ærø Kommunes beslutning om ikke at opkræve garantiprovision for garantier, som kommunen tidligere har stillet.

Ankestyrelsen

7998 Statsservice

X har spurgt, om det er lovligt, at Ærø Kommune har besluttet at friholde hidtil afgivne garantier for betaling af garantiprovision.

Sagsnummer.: 2014 - 190941

SAGSBEHANDLER:

Christina Themsen

Tilsynet med kommunerne varetages fra 1. april 2017 af Ankestyrelsen, jf. kommunestyrelseslovens § 47, stk. 1. I den forbindelse er sagen overgået til behandling i Ankestyrelsen.

Telefon: 3341 1200

EAN-Nr. 5798000354821

skriv til os via ast@ast.dk

www.ast.dk

Resumé

Det er Ankestyrelsens vurdering, at Ærø Kommune - ved at stille garantier for forsyningsselskaber uden at kræve garantiprovision - har ydet støtte til forsyningsselskaberne i strid med det kommunalretlige hvile i sig selv-princip.

Det er desuden Ankestyrelsens vurdering, at Ærø Kommune har handlet i strid med gennemførelsesforbuddet i TEUF artikel 108, stk. 3, 3. pkt., ved at stille garantier for fjernvarmeselskaber uden at kræve garantiprovision.

Ankestyrelsen har anmodet kommunalbestyrelsen i Ærø Kommune om inden 2 måneder at oplyse, hvad vores udtalelse giver anledning til.

Når kommunalbestyrelsens udtalelse foreligger, vil Ankestyrelsen tage stilling til, hvad sagen giver os anledning til at foretage, herunder om sagen skal oversendes til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Ankestyrelsen skal beklage den meget lange sagsbehandlingstid.

Her følger en gennemgang af sagens baggrund og en nærmere begrundelse for Ankestyrelsens opfattelse.

Sagens baggrund

X har oplyst, at Ærø Kommune ikke hidtil har forlangt og opkrævet garantiprovision for de lånegarantier, som kommunen har stillet for bl.a. de forbrugerejede forsyningsvirksomheder i kommunen. X har oplyst, at kommunen er bekendt med de gældende regler på området, og at kommunen – bl.a. på baggrund af Statsforvaltningens udtalelse i en lignende sag vedrørende Langeland Kommune – har taget spørgsmålet om garantiprovision op til politisk behandling.

X har oplyst, at det fremgik af indstillingen til et møde i økonomiudvalget, at kommunen kun skulle fastsætte og opkræve garantiprovision for fremtidige garantier, mens hidtil afgivne garantier, herunder garantier afgivet i 2012, skulle friholdes for garantiprovision. X har i den forbindelse spurgt, om Ærø Kommune lovligt kan beslutte, at den ikke vil opkræve garantiprovision for hidtil afgivne garantier.

Ærø Kommune har den 13. maj 2014 fremsendt en udtalelse til sagen samt en række bilag. Kommunen har i den forbindelse bl.a. oplyst, at kommunen ikke tidligere har været opmærksom på, at en kommune, der stiller en kommunegaranti for et forsyningsselskab, skal opkræve en provision på markedsvilkår for garantien. Ærø Kommune har videre oplyst, at kommunen blev opmærksom på denne betingelse i forbindelse med den daværende Statsforvaltningen Syddanmarks udtalelse af 14. december 2012 til Langeland Kommune og derfor den 21. januar 2013 tog initiativ til, at der blev afholdt et møde med de forsyningsselskaber på Ærø, der på daværende tidspunkt havde en kommunegaranti.

Det fremgår af kommunens udtalelse, at mødet blev holdt den 28. januar 2013, og at alle relevante forsyningsselskaber deltog. Kommunen orienterede under mødet bl.a. om, at kommunen i forbindelse med eventuelle fremtidige garantier ville stille krav om betaling af garantiprovision. I relation til de allerede stillede garantier tilkendegav kommunen, at problemet kunne løses ved, at forsyningsselskaberne accepterede at betale en vis garantiprovision – en løsning som forsyningsselskaberne på Langeland havde accepteret. På mødet blev det aftalt, at forsyningsselskaberne på Ærø ville fremkomme med en fælleserklæring med deres holdning til spørgsmålet om provision for de allerede eksisterende garantier.

Ærø Kommune har videre oplyst, at den modtog denne erklæring den 3. april 2013. Det fremgik af erklæringen, at forsyningsselskaberne anså en ændring af de stillede betingelser for allerede meddelte garantier for aftalebrud, hvorfor de ikke kunne acceptere et krav om provision for disse garantier.

Ærø Kommune har vedlagt en kopi af referatet af økonomiudvalgets møde den 2. maj 2013, hvor økonomiudvalget besluttede, at der ikke skulle stilles krav til forsyningsselskaberne om at betale provision for de allerede stillede kommunegarantier. Økonomiudvalget besluttede desuden, at kommunen fremover vil kræve et engangsvederlag på markedsvilkår i forbindelse med ansøgninger om konvertering af lån, for hvilke der ikke allerede er betalt vederlag ved optagelsen af det oprindelige lån. Økonomiudvalget besluttede endelig, at kommunen fremover vil kræve et engangsvederlag på markedsvilkår for garantier, der meddeles til nye lån.

Denne beslutning blev meddelt forsyningsselskaberne den 14. maj 2013.

Ærø Kommune har i sin udtalelse i sagen anført, at kommunen har udfoldet rimelige bestræbelser på at få de pågældende garantier videreført på vilkår af opkrævning af garantiprovision.

X har den 15. august 2014 oplyst til Statsforvaltningen, at Ærø Kommune i 2014 forlængede en garantistillelse for et forsyningsselskabs byggekredit uden at kræve betaling af garantiprovision.

Ankestyrelsens kompetence

Ankestyrelsen fører tilsyn med, at kommunerne overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder, jf. kommunestyrelseslovens § 48, stk. 1 (lovbekendtgørelse nr. 318 af 28. marts 2017). Ankestyrelsen kan ikke tage stilling til en kommunes overholdelse af aftaler eller lignende privatretlige dispositioner.

Ankestyrelsen kan udtale sig om lovligheden af kommunale dispositioner eller undladelser, jf. kommunestyrelseslovens § 50.

Ankestyrelsens udtalelse

Retsgrundlaget

Når kommuner engagerer sig i forsyningsvirksomhed, er de som udgangspunkt undergivet de almindelige kommunalretlige regler, herunder begrænsningerne i kommunalfuldmagten. Kommunal forsyningsvirksomhed antages at være omfattet af hvile i sig selv-princippet - hvorefter en kommune ikke må skattefinansiere forsyningsvirksomhed, og forsyningsvirksomheden ikke må ikke bidrage til den almindelige kommunale økonomi - i det omfang, der ikke er fastsat andet i den skrevne lovgivning. Hvis loven alene regulerer forholdet mellem priser og omkostninger delvist, supplerer hvile i sig selv-princippet således den skrevne lovgivning.

Der henvises til side 181 ff i "Kommunernes opgaver. Kommunalfuldmagten mv." af Karsten Revsbech, 3. udgave 2015, Jurist- og Økonomforbundets Forlag.

Hjemlen for kommunal garantistillelse kan findes i den skrevne lovgivning eller i de uskrevne kommunalfuldmagtsregler.

Kommuners adgang til at varetage varmforsyningsvirksomhed og til at stille garanti for varmforsyningsselskaber var tidligere reguleret af kommunalfuldmagtsreglerne. Ved lov nr. 745 af 1. juni 2015 om ændring af lov om varmforsyning og byggeloven blev der indsat bestemmelser i varmforsyningsloven (lovbekendtgørelse nr. 523 af 22. maj 2017 med senere ændring), som giver kommuner hjemmel til at varetage varmforsyningsvirksomhed og til at stille garanti for varmforsyningsvirksomheder. Ændringen af varmforsyningsloven indebærer, at de hidtidige kommunalfuldmagtsregler på området blev lovfæstet og i et vist omfang præciseret og suppleret.

Af varmforsyningslovens § 2 d fremgår nu følgende:

"En kommune kan i overensstemmelse med EU's statsstøtteregler stille garanti for lånoptagelse til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i en virksomhed som nævnt i § 2 b med undtagelse af virksomhed, som driver varmepumper til kombineret produktion af varme og køling, jf. dog stk. 2-6."

Følgende fremgår af afsnit 7 i de almindelige bemærkninger til forslag til lov om ændring af lov om varmforsyning og byggeloven (LFF nr. 177 af 25. marts 2015):

"7. Forholdet til EU-retten

Forslaget fastsætter nationale regler om kommuners adgang til bl.a. garantistillelse for kollektiv varmforsyning. Garantistillelse kan indebære støtte og er i så fald omfattet af EU-reglerne om statsstøtte. Dette lovforslag indebærer ikke en undtagelse til statsstøttereglerne. Det betyder, at en kommunal garantistillelse både skal overholde de regler, der er fastsat herom i den nationale lovgivning og EU-reglerne om statsstøtte.

Virksomheder, der producerer el, opererer f.eks. på et konkurrenceudsat marked, hvorfor det i tilfælde af samproduktion af varme og el, især er vigtigt at være opmærksom på overholdelse af statsstøttere reglerne. Der skal i hver konkret situation tages stilling til, hvorvidt statsstøttere regler finder anvendelse. Kommunerne har ansvar for at sikre, at den garanti, de vil stille, er forenelig med statsstøttere reglerne.

F.eks. kan statsstøttere reglerne medføre, at garantien højst må vedrøre 80 pct. af lånebeløbet og at der desuden skal opkræves en garantiprovision. Afhængig af en virksomheds kreditværdighed skal garantiprovisionen efter Kommissionens meddelelse af den 20. juni 2008 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 (i øvrigt nu artikel 107 og 108) på statsstøtte i form af garantier (2008/C155/02) ligge på mellem 0,4 pct. for garantistillelse for virksomheder med meget stærke betalingsevne (AAA eller AA vurdering) og mindst 3,8 pct. ved garantistillelse for virksomheder, hvor det er sandsynligt, at betalingsevnen forringes af negative forhold. Det kan f.eks. gælde små og mellemstore virksomheder, der ikke tidligere har fået en kreditvurdering, eller hvis vurdering er baseret på balancen, såsom virksomheder med særligt formål eller nystartede virksomheder. Provisionen kan i så fald dog aldrig være lavere end den, der gælder for moderselskabet.

Hvis en garantistillelse sker i overensstemmelse med de rammer, som er fastsat i Kommissionens meddelelse, er der ikke tale om statsstøtte og det skal i så fald ikke notificeres. Ønsker en kommune at stille en garanti ud over disse rammer, vil garantistillelse kunne betragtes som statsstøtte og skal det notificeres. I tilfælde af, at notifikation er påkrævet efter EU-reglerne, er der stadig mulighed for, at tilskuddet eller garantistillelsen vurderes at være forenelig med statsstøttere reglerne, f.eks. under gruppeforordningen eller miljørammebestemmelserne. Disse regler tillader f.eks. under visse forudsætninger støtte til højeffektiv kraftvarme, fjernvarme eller fjernkøling.

Kommuner, der er usikre på, om statsstøttere regler skal finde anvendelse eller om den garantistillelse, de overvejer, er forenelig med statsstøttere reglerne, skal notificere sagen til Kommissionen i overensstemmelse med de regler, der gælder herfor, herunder at notifikation skal ske forinden den pågældende støtteordning iværksættes."

Af vandsektorloven (lov nr. 469 af 12. juni 2009 med senere ændringer) fremgår følgende af § 16:

"En kommune kan meddele garanti for lån, der optages af et vandselskab til finansiering af selskabets investeringsudgifter ved indvinding og distribution af brugsvand samt investeringsudgifter ved kloakering og rensningsanlæg i det omfang, lånet kan indregnes i vandprisen."

Følgende fremgår af afsnit 1.3 i de almindelige bemærkninger til forslag til lov om vandsektorens organisering og økonomiske forhold (LFF nr. 150 af 26. februar 2009):

"Den økonomiske regulering af vandsektoren er i dag baseret på det såkaldte "hvile i sig selv"-princip. Det betyder, at der over en årrække skal være balance mellem forsyningsvirksomhedens eller vandselskabets udgifter og indtægter. Princippet indebærer, at der er fuld brugerfinansiering, dvs. at forsyningsvirksomhedens eller vandselskabets udgifter til etablering, drift, vedligeholdelse, administration og forrentning af lån skal dækkes fuldt ud af bidrag fra brugerne."

Det fremgår desuden af de specielle bemærkninger til lovforslagets § 15, at et af målene med lovforslaget var at sikre en fuldstændig adskillelse mellem kommunernes skattefinansierede myndighedsudøvelse og vandsektorens takstfinansierede forsyningsselskaber.

De kommunale tilsynsmyndigheder har ved flere lejligheder taget stilling til spørgsmålet om opkrævning af garantiprovision i forbindelse med kommunal garantistillelse for fjernvarmeværkers lånoptagelse. Der kan i den forbindelse bl.a. henvises til Statsforvaltningen Syddanmarks udtalelse af 14. december 2012 til Langeland Kommune og til Økonomi- og Indenrigsministeriets brev af 22. november 2012 til Solrød Kommune.

Følgende fremgår blandt andet af brev af 22. november 2012 fra Økonomi- og Indenrigsministeriet til Solrød Kommune:

”Efter Økonomi- og Indenrigsministeriets praksis betyder ovenstående, at en kommune lovligt kan stille en kommunal garanti for et privat forsyningsselskabs lån, såfremt forsyningsselskabet betaler et vederlag herfor på markedsmæssige vilkår. En vederlagsfri garanti vil efter ministeriets opfattelse indebære, at kommunen yder et tilskud til forsyningsvirksomheden, og en sådan garanti vil betyde en forrykning af den byrdefordeling mellem kommunens borgere, som hvile i sig selv-princippet forudsætter.

Det påhviler i den forbindelse kommunen at udfolde rimelige og sædvanlige bestræbelser på at konstatere, hvad et vederlag på markedsvilkår indebærer i det konkrete tilfælde. Det kan for eksempel ske ved konsultation af kommunens bank eller andre finansielle rådgivere, eller foretagelse af undersøgelse af prisniveau i andre tilsvarende sager. Der må dog tilkomme kommunen et vist skøn, hvis der er flere vurderinger, som når frem til forskellige beløb.

Det er Økonomi- og Indenrigsministeriets opfattelse, at en kommune, der ikke - hvor den efter ovennævnte praksis er forpligtet hertil - har opkrævet garantiprovision for kommunens garantistillelse - f.eks. på grund af ukendskab til reglerne herom - er forpligtet til, når kommunen bliver opmærksom herpå, at tage skridt til at bringe forholdet i overensstemmelse med lovgivningen m.v.

Det indebærer efter Økonomi- og Indenrigsministeriets opfattelse, at kommunen må udfolde rimelige bestræbelser på, inden for de rammer, som de privatretlige regler sætter herfor, at søge den pågældende garanti opsagt, alternativt videreført på vilkår af opkrævning af garantiprovision i overensstemmelse med ovennævnte praksis.”

Økonomi- og Indenrigsministeriet har endvidere i et brev af 14. oktober 2014 til Statsforvaltningen taget stilling til spørgsmålet om kommuners pligt til at opkræve garantiprovision på markedsvilkår i forbindelse med garantistillelse for et vandselskab. Ministeriet udtalte, at spørgsmålet er reguleret af det kommunalretlige hvile i sig selv-princip, og at en kommune efter ministeriets opfattelse er forpligtet til at opkræve et vederlag på markedsvilkår for en garanti stillet efter § 16 i vandsektorloven.

Om støtteforanstaltninger iværksat af offentlige myndigheder i EU's medlemsstater – bortset fra de i traktaterne hjemlede undtagelser – følger det endvidere af artikel 107, stk. 1, i Traktat om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF), at statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, er uforenelig med det indre marked i det omfang, den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.

Det følger desuden af TEUF artikel 108, stk. 3, og af artikel 2 i procedureforordningen (Rådets forordning (EU) Nr. 734/2013 af 22. juli 2013 om ændring af forordning (EF) nr. 659/1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93), at alle offentlige myndigheder i medlemsstaterne, der planlægger at yde støtte, er forpligtede til at anmelde påtænkt støtte og afvente iværksættelse ("stand still-forpligtelse"), indtil Kommissionens godkendelse foreligger - medmindre andet er fastsat i forordninger udstedt i henhold til TEUF artikel 109 eller andre relevante bestemmelser.

Der er tale om et direkte gennemførelsesforbud mod at iværksætte støtteforanstaltninger, før Kommissionen har godkendt støtten, jf. artikel 108, stk. 3, 3. pkt. Overtrædelse af gennemførelsesforbuddet bevirker, at støtten betragtes som uanmeldt og dermed ulovlig støtte.

Af Kommissionens meddelelse om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på statsstøtte i form af garantier (2008/C 155/02) følger endvidere bl.a.:

"(...)

2.1. Generelle bemærkninger

....

For at udelukke enhver tvivl bør begrebet statsmidler derfor præciseres i forbindelse med statsgarantier. Fordelen ved en statsgaranti er, at den risiko, som er forbundet dermed, bæres af staten. Staten bør normalt have udbetalt en rimelig præmie for at bære risikoen. Hvis den helt eller delvis giver afkald på en sådan præmie, er der både tale om en fordel for virksomheden og et dræn på statens ressourcer. Så selv om det viser sig, at staten aldrig kommer til at foretage udbetalinger i henhold til en garanti, kan der alligevel være tale om statsstøtte i henhold til traktatens artikel 87, stk. 1. Støtten ydes på det tidspunkt, hvor garantien stilles, ikke når garantien påberåbes, eller når der foretages udbetalinger i henhold til garantien. Om en garanti indebærer statsstøtte eller ej, og i bekræftende fald, hvor stor denne støtte er, skal vurderes på det tidspunkt, hvor garantien stilles.

.....

3. Forhold, der udelukker statsstøtte

3.1. Generelle betragtninger

Hvis en individuel garanti eller en garantiordning, som staten er involveret i, ikke giver en virksomhed nogen fordele, skal den ikke betragtes som statsstøtte.

For at afgøre, om en garanti eller en garantiordning indebærer en fordel, har Domstolen i sin nyere retspraksis fastslået, at Kommissionen bør lægge princippet om en markedsøkonomisk investor (herefter "det markedsøkonomiske investor-princip") til grund for sin vurdering. Det bør derfor tages i betragtning, om en virksomhed, som garantien stilles til fordel for, i praksis har mulighed for at skaffe tilsvarende finansielle midler via kapitalmarkedet. Der er ikke tale om statsstøtte, når en ny finansieringskilde stilles til rådighed på betingelser, som ville være acceptable for en privat investor, der opererer under markedsøkonomiske forhold.

.....

3.2. Individuelle garantier

Kommissionen mener, at det i forbindelse med en individuel statsgaranti er tilstrækkeligt til at udelukke statsstøtte, at følgende betingelser alle er opfyldt:

.....

d) Der betales markedsprisen for garantien.

Som anført i punkt 2.1, bør staten normalt have udbetalt en rimelig præmie for at bære risikoen for det garanterede eller modgaranterede beløb. Når den pris, der betales for garantien, er mindst lige så høj som den tilsvarende garantipræmie på de finansielle markeder, omfatter garantien ikke støtte.(...)"

Det følger af Kommissionens meddelelse 2008 C 155/02, at støtten ydes på det tidspunkt, hvor garantien stilles og ikke når den påberåbes, eller når der foretages udbetalinger i henhold til garantien.

Den 25. januar 2015 afsagde Vestre Landsret dom i ankesagen Sønderborg Kommune mod Sønderborg Fjernvarme A.m.b.a. og Gråsten Varme A/S (V.L.B-1704-14).

Af dommen fremgår bl.a. følgende:

”På denne baggrund lægger landsretten til grund, at de to fjernvarmeselskaber driver virksomhed, der er omfattet af TEUF artikel 107, stk. 1, og som er i konkurrence med andre producenter af installationer og materialer til rum-opvarmning.”

Videre fremgår, at:

”Sønderborg Kommunes ydelse af garantier uden betaling af provision giver de to fjernvarmeværker en fordel, der begunstiger dem i konkurrence med andre producenter af installationer og materialer til rumopvarmning, og støtten må antages at påvirke samhandlen mellem medlemsstaterne. Garantistillelserne er derfor i strid med TEUF artikel 107, stk. 1.

Sønderborg Kommunes afgørelse af 13. oktober 2010 om at stille vederlagsfri garanti for Sønderborg Fjernvarme A.m.b.a. for en låneramme på 440 mio. kr. og kommunens afgørelse af 14. september 2011 om at stille en vederlagsfri garanti for Gråsten Varme A/S for en låneramme på 114,8 mio. kr. er derfor ugyldige.

Sønderborg Kommune har herefter været berettiget til at træffe afgørelse om, at der skulle opkræves provision for garantistillelserne.”

Vedrørende den nationale håndhævelse af statsstøttere reglerne skal det bemærkes, at det følger af § 11 a i konkurrenceloven (lovbekendtgørelse nr. 700 af 18. juni 2013 med senere ændringer), at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan udstede påbud om, at støtte, der er ydet ved hjælp af offentlige midler til fordel for bestemte former for erhvervsvirksomhed, skal bringes til ophør eller skal tilbagebetales.

Gennemførelsesforbuddet i TEUF artikel 108, stk. 3, 3. pkt., har direkte virkning i medlemsstaterne og er udtryk for lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder og er dermed omfattet af Ankestyrelsens kompetence efter kommunestyrelseslovens § 48, stk. 1.

Hvis Ankestyrelsen finder, at en kommune har ydet statsstøtte i strid med gennemførelsesforbuddet, kan Ankestyrelsen anvende de reaktionsmuligheder, som fremgår af kommunestyrelseslovens §§ 50 og 50 a – 50 d.

Ankestyrelsen kan desuden pålægge en kommune, som har ydet statsstøtte i strid med gennemførelsesforbuddet, at foretage anmeldelse til Kommissionen af den ulovligt iværksatte støtte. Ankestyrelsen kan endvidere oversende sagen til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen med henblik på at lade styrelsen vurdere, om der er anledning til at udstede påbud efter konkurrencelovens § 11 a.

Ankestyrelsen har den 1. september 2017 afgivet en vejledende udtalelse vedrørende Mariagerfjord Kommunes beslutning om, at kommunen ikke opkræver garantiprovision med

tilbagevirkende kraft for garantier, der blev stillet vederlagsfrit før 1. januar 2013, uagtet at kommunen har vurderet, at der var tale om statsstøtte i strid med reglerne.

Ankestyrelsen har på den baggrund og med henvisning til gennemførelsesforbuddet i TEUF artikel 108, stk. 3, 3. pkt., og procedureforordningen, oversendt sagen til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen med henblik på en vurdering af, om sagen giver Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen anledning til foranstaltninger i henhold til konkurrencelovens § 11 a.

Ankestyrelsens udtalelse vedlægges i kopi til orientering.

Ankestyrelsens vurdering

Ankestyrelsen har noteret sig Ærø Kommunes oplysning om, at kommunen ikke før slutningen af 2012 var opmærksom på, at en kommune, der stiller garanti for et forsyningsselskab, skal opkræve en provision herfor. Vi har desuden noteret os Ærø Kommunes oplysning om, at kommunen fremover vil stille krav om betaling af engangsvederlag på markedsvilkår for garantier, der stilles for nye lån.

Samtidig har vi noteret os, at økonomiudvalget den 2. maj 2013 besluttede, at der ikke skulle stilles krav til forsyningsselskaberne om at betale provision for de allerede stillede kommunegarantier.

Kommunen har ikke oplyst nærmere om, hvor mange garantier kommunen har stillet uden at kræve garantiprovision, hvilke forsyningsselskaber garantierne er stillet for eller omfanget og varigheden af garantierne. Det fremgår imidlertid af oplysningerne i sagen, at vandforsyningsselskaber og fjernvarmeselskaber deltog i mødet med Ærø Kommune den 28. januar 2013.

Det er Ankestyrelsens vurdering, at Ærø Kommune - ved at stille garantier for forsyningsselskaber uden at kræve garantiprovision - har ydet støtte til forsyningsselskaberne i strid med det kommunalretlige hvile i sig selv-princip.

Der er ikke oplysninger i sagen om, at Ærø Kommune har opsagt de pågældende garantier eller krævet betaling af garantiprovision efter udtalelsen til Statsforvaltningen den 13. maj 2014.

På baggrund af Vestre Landsrets dom af 25. januar 2015 i ankesagen Sønderborg Kommune mod Sønderborg Fjernvarme A.m.b.a. og Gråsten Varme A/S (V.L.B-1704-14) finder Ankestyrelsen at kunne lægge til grund, at kommunal garantistillelse for et fjernvarmeselskab uden krav om betaling af garantiprovision udgør støtte, som kan påvirke samhandlen mellem EU's medlemsstater.

Der er ikke oplysninger i sagen om, at Ærø Kommune har anmeldt støtten til EU-Kommissionen i overensstemmelse med TEUF artikel 108, stk. 3.

Det er på denne baggrund Ankestyrelsens vurdering, at Ærø Kommune har handlet i strid med gennemførelsesforbuddet i TEUF artikel 108, stk. 3, 3. pkt., ved at stille garantier for fjernvarmeselskaber uden at kræve garantiprovision.

Ankestyrelsen kan ikke på baggrund af oplysningerne i sagen vurdere, om Ærø Kommunes garantistillelse for andre former for forsyningsselskaber må antages at påvirke samhandlen mellem EU's medlemsstater.

Ankestyrelsen anmoder kommunalbestyrelsen i Ærø Kommune om inden 2 måneder at oplyse, hvad vores udtalelse giver anledning til.

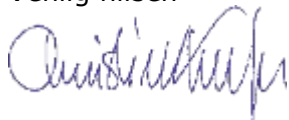
Når kommunalbestyrelsens udtalelse foreligger, vil Ankestyrelsen tage stilling til, hvad sagen giver os anledning til at foretage, herunder om sagen skal oversendes til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Ankestyrelsen skal beklage den meget lange sagsbehandlingstid.

Kopi af dette brev er sendt til X.

Udtalelsen vil blive offentliggjort på www.ast.dk i anonymiseret form.

Venlig hilsen

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Christina Themsen', written in a cursive style.

Christina Themsen